

Nové příběhy se šťastným koncem

Štatečný čáp

Jana Olivová
ilustrovala Zuzana Slánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem Statečný čáp

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jana Olivová

Nové příběhy se šťastným koncem – Statečný čáp – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Statečný čáp

Jana Olivová
Ilustrovala Zuzana Šlánská

FRAGMENT

*Mým rodičům,
díky za všechna
dětská dobrodružství*

Poslední školní týden

„Kam koukáš? Uletěly ti včely?“ šfouchla Petra loktem do kamarádky.

Lenka seděla v lavici, bradu opřenou v dlaních, a dívala se nepřítomně z okna. Do konce školního roku zbýval týden, takže už se nemusela soustředit na vyjmenovaná slova, české panovníky ani na malou násobilku. Teď jí v hlavě strašily jiné starosti.

„Ale... to kvůli tomu táboru,“ zalétla pohledem na Petřinu ruku v sádře. „Vůbec se mi tam bez tebe nechce.“

Už v únoru se kamarádky domluvily, že by spolu chtěly zažít o prázdninách nějaké dobrodružství, a přemluvily rodiče, aby je pustili na letní tábor do jižních Čech. Jenže Petra spadla před dvěma týdny z kola a zlomila si ruku tak nešikovně, že bude mít sádku ještě minimálně měsíc. Takže nikam jet nemohla.

Lenka se na jejich společné dobrodružství hrozně těšila, ale bez Petry ji teď pomyšlení na tábor spíš děsilo. A to pořádně. Vždyť tam nebude nikoho znát! Snažila se rodiče přemluvit, aby sama nikam nemusela – zkoušela hrát na city, spoléhala na to, že hlavně u mamky by mohla mít úspěch, ale nebylo jí to nic platné. Tábor už byl zaplacený, takže pojede – a basta! To bylo poslední taťkovo slovo a Lence bylo jasné, že s tím už nehne. Koneckonců ona sama byla velký paličák právě po něm.

„No, jen si nemysli, mě taky představa měsíce doma moc netěší. Ty si aspoň užiješ nějakou zábavu, ale co já?“ měřila si Petra zlostně svoji sádru. Ta byla sice plná srdíček s povzbudivými vzkazy od spolužaček a rozesmátých smajlíků s vtipnými básničkami od spolužáků, ale nezdálo se, že by to pro ni byla dostatečná útěcha. Pak mrkla velkýma

modrýma očima na Lenku: „Určitě to tam bude bezva, uvidíš! Hlavně mi hodně piš, ať jsem v obraze, co se děje.“

„No jo, piš... když já si tam nemůžu vzít telefon,“ povzdychla si Lenka. „Prý je to proti táborovému řádu.“

„Fakt? Síla!“ zakřenila se Petra. „Vůbec si nedokážu představit, že bych u sebe dva týdny neměla mobil. Tak to ti asi nezbyde nic jiného než psát dopisy. A ty moje pro tebe mi bude psát mamka. Já toho s touhle svojí zlámaninou moc nenapíšu – ledaže bych se naučila psát levačkou,“ podrbala se naoko přemýšlivě na bradě.

Lenka se rozesmála. Ještě že tu Petru má! Nikdo jí neumí tak dobře zvednout náladu. Byla fakt klika, že si v září před třemi lety, když nastupovala do první třídy – týjo, to to letí –, sedla zrovna vedle tohohle blondátého modrookého smíška. Měly rády stejné vtipy,

bavily je stejné věci, zkrátka si perfektně rozuměly. A navíc Petra dokázala na všem špatném najít i něco dobrého. Tuhle vlastnost jí Lenka záviděla. Ale jen tak trošičku. Jak jen zvládne dva týdny v úplně cizím prostředí bez svojí nejlepší kamarádky, která ji vždycky podrží? To se přece nedá!

„Děvčata, neruším vás náhodou?“ ozvalo se najednou od tabule. Jejich třídní učitelka, paní Nová, se sice tvářila přísně, ale v koutcích úst jí cukal úsměv. Učila už dlouho a moc dobře věděla, že poslední červnový týden nemůže po žácích chtít, aby se soustředili. Sluníčko za oknem, myšlenky na koupaliště a představa dvou volných měsíců plných zábavy dělají z jindy ukázněných školáků nezbednou zvěř. I z takových vzorných holek, jako jsou Lenka s Petrou.

„Nezlobte se, paní učitelko,“ špitla Lenka a zčervenala, „nechtěly jsme vyrušovat.“

Paní učitelka se usmála: „A co tak důležitého jste probíraly, že to nemohlo počkat do přestávky? Vidím, že na výklad už se stejně dneska nikdo soustředit nebude, takže bychom si mohli popovídat o něčem zábavnějším.“

„No... mluvily jsme o táboře. Jedu na dva týdny do Chyšek v jižních Čechách.“

„No vida, to je asi opravdu trochu zajímavější téma než vyjmenovaná slova, že, děti?“ mrkla paní učitelka šibalsky na třídu, odložila křidu a sedla si za katedru. Všichni zbystřili. Vypadalo to, že s dnešním opáčkem už je konec. Paní učitelka si pohodlně natáhla nohy pod stůl a zasnila se: „Tábory jsem jako dítě měla moc ráda. Dokonce tak, že když už jsem nemohla jezdit jako dítě, začala jsem na ně jezdit jako praktikantka a potom jako vedoucí. Nejkrásnější roky mého života. Těch věcí, co jsem se tam naučila. Dobrodružství,

